

மகா மகா கணபதி

ஆயிரம் பிறவிகளில் உன் மகள் செய்த தவம் இப்படி ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைத்திருக்கிறார் என்று சந்தேஷப்பட்டால் அசட்டுத்தனமாக அத்தனையும் தட்டிக் கவிழ்க்கப் பார்த்திராமே தனம். உருப்படியாகப் பேச முடியாவிட்டால் வாயை மூடிக் கொண்டாவது இருக்கலாம்!"

போதுவாக இந்த மாதிரி வார்த்தைகளுக்குப் பின் வாயை மூடிக் கொண்டு விடுவது தனவாடகியின் வழக்கம்.

ஆனால் இப்போது அதற்கும் பயமாக இருந்தது. அப்பும் மகள் வந்து சூழிப்பாளே! சூழிப்பதோடு தின்றாலும் பரவாயில்லை...

"நானும் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லையே. மதுவும் உல்லாசப் பயணம் முடிந்து வந்து விட்டதும். அப்பும் அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டு செய்யலாம் என்று தானே சொல்கிறேன்.

"தனம், நீ என் பொறுமையை ரொம்பவும் சோதிக்கிறாய். அதற்கெல்லாம் அவகாசம் இல்லையென்று உள்ளிடம் எத்தனை தடவை சொல்லியாயிற்று? இவ்வளவு நேரம் நான் சொன்னதெல்லாம் ஒரு வார்த்தை உன்னைப் போய்ச் சேரவில்லையா? ம.... கடைசிதரமாக இப்போதேனும் நன்றாகக் கேட்டு கொள். மாப்பிள்ளைப் பையன் இப்போது பயந்தியில் இருக்கிறான். பயிந்தி முடிந்தால் என்னிப் பதினைந்தே நாட்கள் வீடி. இந்தப் பதினைந்தே நாட்களுக்குள் திருமணம் முடிந்தி. அத்தோடு இப்போது இங்கேயும் பழக்கமாகிவிட்டதேனிலையு, அது முடிந்தி. குடித்தனம் வைத்து மீண்டும் வேலையில் போய்ச் சேர்ந்தாக வேண்டும்.

"ஏதோ, நம் மதுக்குட்டியின் அதிர்ஷ்டம், நம்ம மதுமி தாவை அந்த மாயியாரம்மாள் ஒரு திருமணத்தில் பார்த்தார்கள். மகனுக்குப் பொருத்தம் என்று தோன்றிவிட்டது. நாம் செய்வதைச் செய்யாத போதும் எங்கிறார்கள். பையனும் அம்மா அப்பா தேர்வில் முழுநிழல்களை இருப்பதாகச் சொல்லி எழுதிவிட்டான்."

"அப்படி இல்லைவங்க. இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளிடம் அபிப்பிராயம் கேளாமல் நாமப்பாட்டில் முடிவு எடுப்பது அவ்வளவு சரியாகுமா... என்றதான் எனக்கு... அதற்குத்தான் இந்த பெண் வந்து விட்டதும், அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டு முடிவு..."

"திரும்பவும் அதே பல்லவியா? இன்னமும் பத்து நாட்கள் ஈரெட்டில் வைத்திருக்க அவளுக்கு நேரம் இல்லையென்று நேனே, நம் பெண் இல்லையென்றால் வேறு ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முடிவு செய்ய அவர்களுக்கு அவகாசம் வேண்டும் அல்லவா? இந்த வீடி விட்டால் அவர்கள் மகள் திருமணத்தை ஓர் ஆண்டு தள்ள வேண்டியிருக்கும். என்னதான் நம் மகளை அந்த அம்மாவுக்குப் பிடித்திருந்த போதும் அந்த அளவுக்கு பொறுப்பார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதில்லை. ஆனால்..." என்ற ராஜசேகரின் பாவை சட்டென கூர்மை பெற்றது.

இமை சுருங்க மனைவியை ஒரு தரம் பார்த்தவர், "ஏன் தனம், உன் பெண் காதல் கீதம் என்று ஏதாவது... அப்படி ஏதும் இருந்தால், அது உனக்குத் தெரிந்தும் இருந்தால் வேளிப்படையாகச் சொல்லிவிடு. நான் போய், 'சாரி சார், என் பெண்ணுக்கு அதிர்ஷ்டம் இல்லை' என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்" என்றார் குரவில் வருத்தம் தொனிக்க.

"சேசே, என்ன சொல்லுகிறீர்கள். அவள் சின்னக் குழந்தை. அவளைப் போய் காதல் கத்தரிக்காய் என்று..."

"சின்னக்குழந்தையா? இப்போது பேசுவது அவளது திருமணம் பற்றியாகும்!" என்று ராஜசேகர் சிரிக்கவும் தன வட்சமிக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

"ஓ, இது சரி," என்று சிலகித்த கணவனிடம், "அந்த மனவன் நான் சொல்வது இதுவே நம் ஸ்வேதாக்குட்டி என்று நான் ஒன்றும் கவலைப்படமாட்டேன். புரிந்து கொள்ளுவான். அதற்குத் தகுந்தபடி நடத்தும் கொள்ளுவான். இது இரண்டும் செட்டான் ஆயிற்றே என்றதான் எனக்குப் பயம்" என்று தன் மனைதீச் சற்று வெளிப்படையாக உரைத்தான் மனைவி.

"ஊகும். உன் அலுருமுறையே தப்பு தனம். என் வறையின் நம் ஸ்வேதா சின்னவள் என்றாலும் யாரையாவது காது விக்கிறேன் என்று வந்தால் தயங்காமல் அவனுக்கே கட்டி வைத்து விடுவேன். அவன் அமைதியாக நாவையும் யோசித்து முடிவு செய்கிறவன். மது அப்படியில்லை. இவளுக்குக் காசு யோசிக்க முடிவெடுக்க இன்னொருவர் வேண்டும். அதனால் தான் இந்தப் பையனிடம் எனக்கு இவ்வளவு ஈடுபாடு. நம் பிரதீப் பிற்பாடு அவளைப்போல வளர்ந்தால் எவ்வளவோ நன்றாயிருக்கும்"

கணவனின் விழிகளில் லேசாக நீர் திரையிடுவதைக் காண்கையில் தனவுட்சிக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

இதற்குள் இந்தப் பையனிடம் இவ்வளவு ஈடுபாடு? இவ்வளவு பிரியம் இருக்குமானால் அவளே லீட்டின் முதல் மருமகளாக வருவது நல்லதுதான். அத்தோடு, விருந்தோ மருந்தோ பிள்ளைகளுக்குத் தேவைப்பட்டது பார்த்து தேவைப்பட்ட சமயம் கொடுக்கத்தானே பெற்றவர்கள்?

நிம்மதியுற்றவர்களாக கணவருடன் சேர்ந்து மகளின் திருமண வேலைகளில் ஈடுபட்டான் தனவுட்சி.

ஆனால், ஒரு வாரம் கழித்து, உல்லாசப் பயணம் முடிந்து வீடு வந்து சேர்ந்த மகளோ குதியாய்ப் குதித்தாள்.

"முடியாது. நான் அந்த ஆளைப் பார்த்தது கூட கிடையாது. அவன் கறுப்பா சிவப்பா, சப்பை மூக்கா, கோணம் பல்லா, கட்டைப் புருவமா என்று ஒன்றும் தெரியாது. அவனைப் போய் எப்படிச் சவ்யானம் செய்கிறாள் கொள்ள முடியும். ஊகும்" என்று ஓரேயடியாக மறுத்தாள்.

"அப்பா பார்த்திருக்கிறார், கண்ணா. ஆள் நன்றாகத் தான் இருக்கிறாராம்."

"ஆ... மாம். அப்பாவின் சோடாபுட்டிக் கண்ணாடி வறியாகப் பார்த்தால் எல்லாக் குரங்கு முழ்கியும் அழகாகத்தான் தெரியும்" என்றாள் மகள்.

"சரியாய்ச் சொன்னாய், அக்கா. நான் கூட போய் இந்த அப்பா இருந்திருந்து அக்காவைப் போய் அழகென்று சொல்கிறாரே, எப்படி என்று யோசித்துக் கொண்டே இருந்தேன். இப்போது தான் காரணம் புரிந்தது" என்று பிரதீப் சிரியாமல் கூறவும் சட்டெனச் சிரித்து விட்ட ஸ்வேதா, தமக்கை முறைத்துப் பார்க்கவும் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு மெல்ல அசைந்தாள்.

"மதம்மா, அம்மா அப்பா உன் கெடுதலுக்குச் செய்வோமா? இவ்வளவு காலம் ஓர் ஈ கொசு கடிப்பது தாங்காமல் பார்த்துப் பார்த்து வளர்ந்தவர்களுக்கு உனக்கு எது நல்லது என்று தெரியாதா? கண்ணதாசன் கூட எழுதியிருக்கிறார்"

"எல்லாம் உங்கள் தலைமுறை ஆட்கள் பேச்சையே சொல்கிறீர்களே" என்றாள் மகள் கள்ளென்று.

அலுத்துப் போய், "என்னவோடி, உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் உன் அப்பாவிடமே போய்ச் சொல்லிக் கொள்" என்று விவகிக் கொண்டாள் தாயார்.

அப்பாவிடம் சற்றுப் பயம் கலந்த மரியாதை உண்டுதான் என்றாலும் அதற்காக வாயை மூடிக்கொண்டு இருந்து விடுகிறவன் மதுமிதா இவ்வளவே.

விக் விசுக்கென்று விறைப்புடன் கணவரின் அறைப்பக்கம் மகள் செல்வதையும் சில நிமிடங்களிலேயே வெளியே வந்து, ஒசைபடாமல் கதவைச் சாத்திவிட்டு அவளது அறைக்குள் சந்தடிபிள்ளி புருவதையும் கண்ணால் கண்டபோதும் சுவனியாதது போல காட்டிக் கொண்டாள் தனவுட்சி.

தீருமணமாகி, சற்று அதிகப்படி ஆண்டுகள் கழித்துப் பிறந்ததால் மதுமிதாவிற்கு வீட்டில் செல்லும் மிகுதிதான். மகள்

கெட்ட பெண் என்று இல்லை என்றாலும், அவள் இட்டதே சட்டமென வளர்த்தது தவறு என்று இப்போது தனலட்சுமிக்கு மனம் மறுகியது. தகப்பனாரின் இரண்டு அத்தடலில் உதை பட்ட நாய்க்குட்டி போல அறைக்குள் ஒதுங்கிக் கொண்டு மகள் வருந்துவதும் அந்தத் தாய்க்கு வேதனையே தந்தது.

“உனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் நகைகள் வாங்கலாம் என்று இருக்கிறோம். பார்த்து வாங்க நீயும் வருகிறாயா கண்ணா?” என்று அழைத்த போது மறுக்காமல் சென்றாள் மதுமிதா.

வழக்கமாக வாங்கும் நகைக்கடைபில் ஒவ்வொன்றாக மேனியில் பூட்டிப் பார்த்து தேர்ந்தெடுக்கையில் அவள் மூகம் மெல்ல மலர்ந்து காணவும் ‘அப்பாடி!’ என்று இருந்தது அவருடைய அள்ளைக்கு.

விவரம் தெரிந்து வந்த தோழிகள்.... “கம்பெனியில் ஆபீசர் ராங்க்ஸாடி? கொடுத்தே வைத்தவள்!” என்று பொறா மையும் பிரியமுமாகப் பாராட்டிய போது மதுமிதாவின் முகத்தில் பெருமியம் தோன்றவும் தனலட்சுமிக்கு சந்தோஷமா யிற்று.

பிஸ்கட்டும் முறுக்கும் நொறுக்கிவிட்டு சினேகிதிகள் பட்டாளம் சிரிப்பும் சுசுஸுமாய் விடைபெற்றுச் சென்ற கையோடு, வருங்கால மருமகனின் போல்ட்கார்டு ஓசல் புகைப்படத்தை எடுத்துக் கொண்டு மகளிடம் சென்று டேபிள் மேல் வைத்தாள்.

“மதும்மா, உனக்கு வேறே சேவைகள் எத்தனை வாங்க வேண்டும் என்று அப்பா கேட்கச் சொன்னார். வா, எதெதில் எத்தனை தேவை என்று பார்த்தலாம்” என்று மகளை அழைத்தாள்.

பேச்சிளறி, பீரோ சாவியைக் கொடுத்துவிட்டு அருகே நின்றாள் மதுமிதா.

சீராக மடித்து, ‘ஹாங்’களில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த சேவைகளை எடுத்துக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்த போது மூலையில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆரஞ்சு வண்ண

ஃ பொன்னைத் தோடி
மருகூர்கிரே கண்ணில் படவும் தனலட்சுமிக்கு ஓங்கி வாரிப் போட்டது.

ஒரு மார்ச் மாதத்துக் கழிவு விலையில் அந்தச் சேவை வயப் பார்த்ததே தனலட்சுமிக்குப் பிடித்துவிட்டது. மகளின் பொன்வண்ண மேனியில் மனதால் வைத்துப் பார்த்தாள். ஏற்கனவே தீபாவளி போனசில் வாங்கி வைத்திருந்த பலனமும் முத்துமாகக் கட்டிய பொன் மாலையும் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று உடனே வாங்கி வந்து விட்டாள்.

அவ்வளவுதான். தான் பார்த்து முடிவு சொல்வாமல் எப்படி வாங்கலாம் என்று சேவையைப் பிரித்துக் கூட பார்த்தல் இல்லை மதுமிதா.

ஆடி விலைச் சேவை என்பதால் அந்தக் கடையில் திருப்பவும் முடியாமல் ஓர் ஆண்டுக்கு மேலாக அந்தச் சேவை அப்படியே உள்ளே உறங்கும்படி ஆயிற்று.

நெஞ்சு படபடக்க மெல்ல மகளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் தனலட்சுமி.

அதே சேவையில் பார்வையைப் பதித்திருந்த மதுவும் மூகம் சுடனமுற தாயை முறைத்தாள்.

பதைப்புடன், “கண்ணு யோசிடா யாருக்கு நஷ்டம் என்று யோசித்துப்பார்” என்றாள் தனலட்சுமி கெஞ்சுதலாக.

“என்ன நஷ்டம்?” என்று தோளைக் குலுக்கினாள் மகள்.

சேவையைக் காட்டிய தனலட்சுமி பேசினாள். “இந்தச் சேவை நன்றாக இல்வையா? உடம்பெல்லாம் சரிசெக் கட்டங் கீளோடு, குழுவாக, கட்டுவதற்கும் சுகமாக, பார்ப்பதற்கும் அழகாக... இதைக் கட்டி அந்த சுகத்தை அனுபவிக்கிற வாய்ப்பு உனக்கு நஷ்டம்தான். வாழ்க்கை பெரிய விஷயம் கண்ணு...”

“இதையே வேற விதமாய்ப் பாருங்கள். இந்தச் சேவை வயக் கட்ட வேண்டியது நான். இதைத் தேர்ந்தெடுக்கிற

உரிமை - இப்போதைக்குச் சேவையைத்தான் சொல்கிறேன் என்றுதான் தானே. என்னைக் கேளாம் எப்படி நீங்களாக இதை வாங்கலாம்?"

"உனக்கு நன்றாக இருக்கும் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்ததாய்தான்..." தாயின் குரல் விக்சியது.

"எனக்கு மூளை இருக்கிறது. நவது செட்டது அழிநிற புத்தி இருக்கிறது. அதையெல்லாம் அவட்சியம் செய்வது நீங்கள். திரேதாயுதத்து அப்பா-அம்மா மாதிரி அதிகாரம் காட்டினால் அதற்குப் பணிந்து சுவம் போடுகிற ஆள் நானில்லை" என்றாள் மதுமிதா திட்டவட்டமாக.

"என்னடி செய்யப் போகிறாய்?" என்றாள் தாய் திகிலூட்டன்.

ஆரஞ்சு வண்ண மைசூர்கிரேப்பின் மீது பார்வை அந்தத் தட்டின் படிந்து மீளத் தலையைச் சிலுப்பினாள் மதுமிதா.

"உனக்கு மதுமிதா என்று பெயர் வைத்தது மகாத்தப்பா. மாகாளி என்று வைத்திருக்க வேண்டும்" என்றாள் அன்னை ஆற்றாமையுடன்.

"கரெக்ட். அந்த மக்கு கணபதிக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்" என்று திரும்பினாள் மகள். "பெயரைப் பார் பெயரை மகா மகா கணபதியாம். மண் கணபதி. குண கணபதி, மக்கு கணபதி ராகுல், நகுல், கரேஷ், ரமேஷ் என்று ஒரு நல்ல பெயருள்ள மாப்பிள்ளை கூடவா பார்க்கக்கூடாது?" என்று பொருமியவளின் பார்வை தாய் கொண்டந்த பத்தின் மீது பாய்ந்தது.

"கண்ட கண்ட குழப்பைகளை எல்லாம் என் மேசை மேல் ஏன் போடுகிறீர்கள்?" என்று மேசையை நெருங்கி, புருவக்கவளைச் சீர் செய்ய உதவும் ட்விசரால் அதைப் பற்றி எடுத்துக் கொண்டு போய் அறைக்கு வெளியே எறிந்தாள்.

உள்ளிருந்த தாயை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் அறையினுள் வராமல் திரும்பி விட்டாள் வேறு பக்கம் சென்று விட்டாள்.

இஃ பொன்னாண்டி தேடி

அதன் பிறகு வெளிப்படையாக மதுமிதா எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. முன்போலத் தம்பி தங்கையோடு சிரிப்பும் விளையாட்டுமாகக் காலம் போக்கினாள். ஹாலில், கண்ணில் படுகிற மாதிரி டி.வி. அருகில் வைத்திருந்த மகாகணபதியின் படத்தை மட்டும் அவள் ஒரு தரமே இம் ஆவலுடன் நோக்கியிருந்தால் தாயின் மனம் வெகுவாக நிம்மதிபற்றிருக்கும்.

ஆனால் அதுபற்றி விசாரித்து இன்னொரு பூதம் கிளப்ப மனம் இல்லாத காரணத்தால், "முருகா, என் மகளுக்குக் குழந்தை உள்ளம். அவளை நல்லபடியாக வாழ வை" என்று வேண்டிக் கொள்வதோடு நிறுத்திக் கொண்டாள்.

மெய்யாக முருகனின் கருணை அங்கு தேவைப்பட்ட ஒன்றுதான்.

எப்படியோ தன்னை மடக்கிவிட்டார் தந்தை என்ற உறுத்தல் இருந்தபோதும் தான் சரியென்றும் ஒப்பிய பிறகு பெற்றோரிடம் சினம் காட்டுவது மதுமிதாவுக்கு நியாயமாகப் படவில்லை.

ஆனால் இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தில் தன் அபிப்பிராயம் மதிக்கப்படவில்லை என்கிற ஆத்திரத்தையும் விட முடியவில்லை.

அத்தனை கோபத்துக்கும் இப்போது மகா கணபதியை இலக்காக்கினாள். அவளிடம் வந்து, மணந்து கொள்கிறாயா என்று கேளாம் அவன் எப்படித் திருமணத்துக்கு ஒப்புக் கொள்ளலாம்? மறுக்கும் வலிமையை அவளுக்கு எப்படித் தாதிருக்கலாம்?

"இருக்கட்டும். நாளை யார் என்று காட்டுகிறேன்" என்று உன்ருக் கறுவிக் கொண்டாள்.

வெகு ஜாக்கிரதையுடன் அவன் புறமே திரும்பாமல் பொம்மை போல் அமர்ந்திருந்த மனைவியைக் கண்ணையில் மகா கணபதிக்கு சிரிப்பு வந்தது.

வருகிறவர்களை வரவேற்று, அமர வைத்து, உணவ ருத்த அழகுத்து என்று பம்ரமாய் சுழன்ற மாமனார் கண்ணில் பட்டார். பெண்ணைப் பெற்றவரின் பேச்சும் நினைவு வந்தது.

மாலை மறையில் சீண்டிப் பார்க்கும் ஆவலை அடக்கிக் கொண்டு, 'ஸைட் மியூசிக்'கை ரசிப்பவன் போல மேடையப் பக்கம் பார்வையைப் பதித்தான்.

சன்னல் புறமாக நின்று வெளியே இலக்கற்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மகாகணபதி. செவியைக் கதலின் பக்கம் பதித்திருந்தாலோ என்னவோ, கதவருகே அரவம் கேட்ட துமே திரும்பி விட்டான்.

மதுமிதாவை உள்ளே அனுப்பி கதவை வெளிப்புறம் சாத்தியதும் அவன் ஒரு கணம் மருண்டு தின்றான்.

உடனேயே நிரிந்தது, நேர் நடைபுடன் நடந்து வந்து கால் மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்து கொண் டான்.

உள்ளூர்ச் சிரிப்பு வந்தபோதும் கணபதிக்குக் கழிவிரக்க மும் தோன்றியது.

உள்ளிருப்பது பிள்ளை மனம் என்றாலும் அவன் குமரி யல்லவா? முன்பின் அறியாத ஒருவனிடம் உன் வாழ்வை ஒப்படை என்றால் அது நியாயமல்லவானே.

ஆனால் அவளைச் சந்தித்து, பழகி, ஓர் இனிய உறவை வளர்த்துக் கொள்ள அவனுக்கு அவகாசம் இருக்கவில்லை.

பயிற்சி தொடங்குமுன் கலந்து கொண்ட ஒரு திருமண விழாவில் மதுமிதாவைக் கண்டது அவனுக்குத் தெரிந்து போய்விட்டது. தாயாரிடம் ஒரு குறிப்புக் காட்டி விட்டு, அவச ரமாக பிண்டிக்கு ஓடித்தான் அவனுக்கு நேரம் இருந்தது.

சாதல் என்ற ஒருவார்த்தையில் ருத்திரதாண்டவம் ஆடக் கூடிய கணவரிடம் மாற்றி உரைத்து, மகன் விருப்பத்தை நிறை வேற்றிய தாயை நினைக்கையில் அவனுக்கு நெஞ்சம் கசிந் தது.

இதையெல்லாம் சொன்னால் அவன் மனைவியைத் தேடி வானா? அவள் இருக்கும் மனநிலையில் அது சந்தேகம் தான்.

சன்னலை விட்டகன்று கட்டிலைக் கணபதி நெருங்குவது மதுமிதாவுக்கு புரிந்தது. "எனக்கு இந்தத் திருமணம் விரும்ப மில்லை. உன்னை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. உன் மனைவி யாக உன்னோடு நான் ஒருபோதும் வாழமாட்டேன்" என்ற வார்த்தைகள் அவன் நாவில் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

வாட்டும் அந்த ஆள்.

ஆனால் அருகில் வந்தவன், "அலோ, நான்... இந்த ஓராய் உட்கார்ந்து கொள்ளுமா?" என்று அதற்குக் கூட அவளது அனுமதியை வேண்டியபோது சற்றத் திகைத்துப் போனாள். உடனேயே சமாளித்து, "ம்" என்றாள் சுருக்கமாக.

"மதுமிதா... மதுமிதா..." என்று தனக்குத்தானே சொல் விப் பார்த்தவன், அவன் புறம் திரும்பி, "உன் பெயர் எவ்வ ளவு நாகரிகமாக இருக்கிறது! அதற்குக் கொஞ்சமும் பொருத் துமே இல்லாமல் என் பெயரைப் பார், கர்நாடகம். என்னதான் இருவர் பெயரும் 'ம' லில் தொடங்கினாலும்.... ஊகம் என் பெயர் சிக்கலில்லைதான்" என்று வருத்தப்பட்டான்.

இதில் மறுத்துப் பேச ஒன்றும் இல்லாமல் பேசாதிருந்தாள் மதுமிதா.

இவன் எப்போது காதல் பேச்சைத் தொடங்குவான்? மன்னடையி் 'நெடட்' டென்று போட்டார்போலச் சொல்லு முன் உருப்போட்டது மறந்து விடக்கூடாது!

ஆனாலும் இந்த 'ம' பொருத்தத்தை அவன் கவனிக்கவே இல்லைவோ!

மீண்டும் அவன் குரல் ஒலிக்கவும் திரும்பிப் பார்த்தான். "முன்ன பின்னே தெரியாதவர்களுக்குக் கல்யாணம் மட்டும் படு 'கிரான்'டாகச் செய்து வைத்து விடுவார்கள். ஓர் அறிமுகம் கூட செய்து வைக்கமாட்டார்கள். போகட்டும். என்னைப்

பற்றி நானே சொல்லி விடுகிறேன்" என்றவன் அவளது பதிலுக்கு காத்திராமல் உடனே தொடர்ந்தான்.

'என் பெயர் மக்கு கணபதி' என்றவன் அவன் திகைப்பும் சிரிப்புமாக விழிகளை விரிக்கவும், தாலும் வேசாக ஸ்ராவ வித்து, "சாரிம்மா, பள்ளி, கல்லூரி எல்லா இடங்களிலும் மற்றவர்கள் இப்படியே அழைத்து அழைத்தும் எனக்கும் வாயில் அதுவே வந்து விட்டது. இந்தப் பெயரால் நான் பட்டிருக்கும் கஷ்டம் கொஞ்சமா" என்று அவன் வருத்தம் காட்டிய போது மதுமிதாவக்கும் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது.

அவனுடைய பெற்றோர் வைத்த பெயருக்கு அவன் என்ன செய்வான் பாவம்!

"இந்தப் பெயரை மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று யார்தான் அதுவும் கூடாது என்று விட்டார்கள். பரம்பரைப் பெயராம். ஏதாவது கணபதி என்றதான் முடிய வேண்டுமாம்."

திடுக்குற்றான் மதுமிதா.

அப்படியானால் அடுத்த தலைமுறைக்கும் இதே பெயரா? ஊகம் ஒரு நாளும் அவன் ஒத்துக் கொள்ளப் போவது இல்லை... என்று அவன் மனதில் ஓடிய யோசனையில் அவன் குரல் குறுக்கிட்டது.

"ஆனால் நான் தீர்மானமாய்ச் சொல்லி விட்டேன் மதுமிதா. என் பிள்ளைக்கெல்லாம் படு நாகரீகமாகத்தான் பெயர் வைப்பேன் என்று."

'அப்பாடி' என்று மூச்சு விடும்போதே, இவன் எப்படியோ சாமர்த்தியமாக அவனோடு தன்னைப் பிணைப்பது போல உணர்ந்தான் மதுமிதா.

அவளது விழிகளில் சந்தேகச் சாயை படருவதைக் கவனியாதவன் போல அவன் தொடர்ந்தான்.

"அங்கே வடக்கே, தெரிந்தவன் ஒருவன் பெயர் கன்பட். ஆபீசுக்குள்ளாவது அப்படிக்கூட வைக்கலாம் என்று

ஐ! பொன்மனைத் தேடி

பார்த்தால், ஜி.எம்.முக்குப் பிடிக்கவில்லை' என்று குறையாகச் சொன்னான் மகா கணபதி.

எனக்கும் தான் பிடிக்கவில்லை என்று என்னிடிக் கொண்டு மதுமிதா. கன்னாவது துப்பாக்கியாவது? அதைவிடக் கணபதியே தேவலை.

"கன், துப்பாக்கி என்று பெயரை மாற்றினால் கன்னாவேயே கட்டு விடுவேன் என்கிறார். பொல்லாத கோபக்காரர். கொஞ்சநாளாக முன்னால் 'நாலுநாள் வீல' என்று தொடங்கினோ, பாய்ந்து விட்டான். பயிற்சி சமயத்தில் மேல் அதிகாரி பகை கூடாது என்பதால், நாலுநாள் வீல எடுத்துக் கொண்டு வரும்படி அம்மா எழுதி இருக்கிறார்கள். வசதிப்பாது என்று பதில் எழுதிவிட்டேன் என்று சொல்ல வந்தேன்" என்று சிரித்துப் பேசி சமாளித்தேன்.

சட்டென மதுமிதா இனிமையாய் பரபரப்பற்றான். ஒரு வேளை, ஒருவேளை திருமணம் பற்றி அவனோடு கலந்து பேசத்தான் வீல கேட்டிருப்பானோ? ஆனால் அவனுடைய ஜி.எம். பொல்லாதவராக இருந்தால் அதற்கு அவன் என்ன செய்வான், பாவம்!

"ஆறாயிரம் ரூபாய்ச் சம்பளம் அம்பேல் ஆகிவிடக் கூடதே என்றுதான் பொறுத்துப் போனேன்."

ஆறாயிரமா! அதுதான் நல்ல இடம், மது நன்றாக இருப்பான் என்று அப்பா திரும்பத் திரும்ப சொன்னாரோ!

"நம் வீட்டு நிலைமைக்கு ஆறாயிரம் பெரிய தொகை அல்லதான். ஆனால் உன் இஷ்டம்... என் மனைலி இஷ்டம் போலச் செலவு செய்ய குடும்ப வருமானத்தைக் கேளாமல், சொந்தமாய்ச் சம்பாதித்துக் கொடுக்க ஆசைப்பட்டேன்" என்றான் அவன் அடக்கம் காட்டி.

திருமணத்தின் போது அவருக்கு அணிவிக்கப்பட்ட வரமாவை இப்போது நன்கு புரிந்தது. சோம்பி உன்னுடைய

வாய்ப்பு இருந்தும் உழைத்துப் பிழைக்க விரும்பிய கணவனின் பணியில் உள்நுழைப்பெருமதி உண்டாயிற்று அவருக்கு.

'மார்கெட்டிங்' பிரிவில் இருப்பவர்களுக்கு மனஇயல் கொஞ்சம் அதிகமாகவே தெரிந்திருக்கத்தான் வேண்டும்.

தன்னம்பிக்கையோடு அடுத்த 'பாயிண்டு'க்குத் தாவினான் மகாகணபதி.

"திடீரென்று திருமணம் என்று அப்பா எழுதிய கடிதமும் உன் போட்டாவும் வரவும் எனக்கு ஒரே ஷாக்! முடியாது என்று பதில் எழுதிவிடலாம் என்றால் அதுவும் முடியவில்லை"

"ஏன்?"

"ஏனென்றால்... ஏனென்றால்.... எனக்கு அப்போது திருமண ஆசை வந்து விட்டிருந்தது." என்று அவன் அசுடு வழியிலும் அவருக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அதை மறைக்க கையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டான்.

அவன் தன் போக்கில் சொல்லிக் கொண்டே போனான். "அங்கே எனக்கு ஒரு சினேகிதன். சந்தானம் என்று பெயர். அவனுக்கு ஒரு குழந்தை. அந்தக் குழந்தையின் கன்னம் எவ்வளவு மிருதுவாக இருக்கும் தெரியுமா?... உன் கன்னம் கூட பார்வலுக்கு அப்படித்தான் தெரிகிறது.... வந்து ஒரு தரம் தொட்டுப் பார்க்கலாமா? பிடிக்கவில்லையென்றால் சும்மா சொல்லிவிடு பரவாயில்லை...."

சே. என்னமாய் கேட்கிறான்! இந்தனைக்கும் தொடுவதற்கு உரிமை உள்ளவன்.

"இம்" என்று நடுவயைச் சரித்து ஒரு கன்னத்தை அவன் மும் கட்டினான் மதுமிதா.

மற்ற விரல்களை இறுக மடக்கி, ஒரே ஒரு விரலை மட்டும் நீட்டி அவளது கன்னத்தைத் தொட்டுப்பார்த்தான் மகா கண

பதி. வியத்த பார்வையுடன் மற்ற விரல்களையும் விரித்து கன்னத்தை நன்றாக வருடப் பார்த்தான். "அதே மாதிரி இருக்கிறதே!" என்று செவ்வமாக ஒரு தரம் கிள்ளிவிட்டு விரல்களை நீக்கிக் கொண்டான்.

சட்டென, எதையோ இழந்தாற்போலத் தோன்றியது. மதுமிதாவுக்கு வருடப் பார்த்தால் முத்தமிடத் தோன்றாதோ? பக்கத்து வீட்டு பேபியைப் பார்த்தால் அதன் குன்றுக் கன்னங்களில் முத்தமிடாமல் கீழே இறக்கி விடவே அவளால் முடியாதே! ஆனால்...

"சந்தானத்தின் பிள்ளையைப் பார்த்ததும் எனக்கும் அது போல ஒரு குழந்தை வேண்டும் என்று ஆசை வந்தது. அது னால்தான் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினேன்... ஆனால் என் முக வட்கனத்துக்கு அதுபோல அழகான குழந்தை பிறக்குமோ என்னவோ" என்று வருத்தம் காட்டினான் அவன்.

மதுமிதா அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கவும் "என்ன?" என்று விசாரித்தான்.

"உங்கள் முகத்துக்கு என்ன குறை? உங்கள் குழந்தையும் அழகாகத்தான் இருக்கும்" என்றான் அவன் ரோஷத்துடன்.

உங்கள் குழந்தையா? அது உன் குழந்தை ஆகாதா பெண்ணே?

உதட்டோரத்தில் அவனை மீறிய ஒருசிறு தைசத்துப்பு தவிர முகம் மறாமல் தோனை ஸ்டைலாகக் குலுக்கினான் அவன். "நான் வருத்தப்படப் போகிறேன் என்று சொல்கிறாயோ, என்னவோ?"

"ஊஊம், காடப் பராமில்" என்று அவன் கை மேல் தன் பூக்கரத்தை வைத்து அழுத்திக் கொன்னான் மதுமிதா.

"என்னவோ, இந்தப் பெயரை மீறி எனக்கு ஒரு திருமணம் நடப்பது என்றால் அது காதல் கல்யாணமாகத்தான்

இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். ரொம்பவும் யோசித்துச் செய்த முடிவு. காதலுக்குக் கண் இல்லை என்பது போலக் காதும் ரிப்போராவே இருக்கக்கூடும் அவ்வாறு.

“அதே மாதிரி அங்கே எங்கள் பிரிவில் ஒரு ஸ்டேனோ. என்னிடம் தான் அவளுக்கு வேலை. பரவாயில்லாமல் நன்றாக இருப்பான். பெயர் கூட மிஷன் ஸ்டைலாக ஷைலா என்று. எப்போதும் என்னைக் கற்றி வருவான். சரி, அவைத்து திரிந்து தேடாமல் இவளையே நாமும் பார்த்து வைப்போமே என்று நினைத்தேனோ, அந்தச் சமயம் பார்த்து அப்பா நம் திருமண விஷயம் எழுதி உன் போட்டோவையும் அனுப்பி வைத்தார். முதலில் முடியாது என்று எழுதி விட நினைத்தேன்” என்று நிறுத்தினான் அவன்.

திடுமென மூக்க தின்று போயிற்று மதுமிதாவுக்கு. “ம்... அப்பறம்?” என்று சிரமத்துடன் வினவினாள்.

“எழுதுமுன் எப்படியோ உன் போட்டோ கண்ணில் பட்டுவிட்டதா, அப்பறம்தான் தெரிகிறது ஷைலாவுக்கு ரொம்பவும் குட்டை மூக்கு என்பதும் கண் கூட ரொம்பச் சின்னது. அப்பறம்.... அவள் நல்ல குண்டு... பார்....” என்றவன் ‘காட் ப்ராயிஸ்’ என்று அவன் கைமேல் படித்து அங்கேயே நினைத்த பிராயிஸ் என்று அவன் கைமேல் படித்து அங்கேயே நினைத்திருந்த அவளது கையைத் தன் கையில் எடுத்து மெல்லிய விரல்களை வருடியபடி மேலும் சொன்னான். “உன் விரல்களை விரல்களை வருடியபடி அழகாக இருக்கின்றன. ஷைலாவின் கைப் பார், எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன. ஷைலாவின் கையில் கட்டையாய் பருமனாய் விரல்கள் காண சகிக்காது”

தன் கையோடு இதமாகப் விளையாடிய அவளது விரல்களை வியப்புடன் பார்த்தாள் மதுமிதா.

வலிவும் வளப்புமாய், நகங்கள் கீராக வெட்டப்பட்டிருந்த நீண்ட விரல்கள்!

கை விரல்கள் ஒருவருடைய இதயத்தின் கண்ணாடி என்று அவள் படித்திருக்கிறாள்.

இந்த விரல்களைப்போலவே உருவத்தில் அவன் வலிவும் வளப்பும் உடையவன் தான். விரல்களைப் பேனாக் காத்திருக்கும் விதம் அவன் உள்ளே அவன் பேனி வளர்த்துக் கொடுத்த காதலுக்குக் காட்டுகிறதோ.

அப்பா அம்மா சொல்லவது போல இவனைக் கணவனாக அடைந்தது அவளது அதிருஷ்டம்தானே?

கைப்பிடியை விடாமலே, “நானே பேசிக் கொண்டு இருக்கிறேனே, மது, நீயும் ஏதாவது பேசேன்” என்றான் மகா கணபதி கொஞ்சதவாக.

“வந்து...”

“ம்?... ” என்று மென் சிரிப்புடன் ஊக்கினாள் அவள்.

“வந்து... அந்த ஷைலா இன்னும் உங்களுடம் தான் வேலை பார்க்கிறாள்?”

வெகு சிரமப்பட்டு சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்பவள். அவள் “ஊகம் விடுவோனா? நிறைபத் தப்புகண்டு பிடித்துத் திட்டி விரட்டி வேறு பிரிவுக்கு அப்போதே மாற்றி விட்டேனே”.

“அம்மா!”

அடுப்படியில் காலை வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த தனவட சமி, மகள் அழைத்த குரலில் ஆவலும் பயமுமாகத் திரும்பினாள்.

“அம்மா, அவருக்கு பிஸ்ட் காபி பிடிக்குமாம். ஆனால் எனக்கு போன்விட்டாதான் பிடிக்கும் என்றால் தானும் அதையே குடிக்கத் தயார் என்கிறார். அதைவிட தானும் அவரோடு சேர்ந்து காபியை குடித்து விடாமல் என்று இருக்கிறேன். எனக்கும் சேர்த்து காபியே போடுங்கம்மா” என்றாள் மது.

'காபியில் காபின் என்கிற விஷம் இருக்கிறது. அது ஸ்லோ பாய்சன் அதைப் போய்க் குடிக்கிறார்களே, என்று அடித்துப் பேசுகிற பெண்ணா?'

ஆச்சரியமாய்ப் பார்க்கையிலேயே தனலட்குமிக்கு இன் னொன்று இனிமையாக உறைந்தது...

குளித்து முழுகியிருந்த மதுமிதா கட்டியிருந்தது. ஆரஞ்சு வண்ண மைகூர் கிரேப். பவளம் பதித்த நகைகளுடன் செய் வளப் பாவையாக எழில் ஓவியமாய் நின்று கொண்டிருந்தாள் பெண்....

ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமாக அன்னை நோக்க, காரணம் புரிந்து கன்னம் சிவக்க, புன்னகையோடு உள்ளே ஓடி விட் டாள் மகள்.

